

mærksomheden paa det, der er negtet; man maa se paa det, der er blevet tilbage, det, der er bevilget. Den nærmest liggende Sammenligning bliver da mellem det foreliggende Finantslovsforslag og det, som blev vedtaget i Fjor. Forholdet stiller sig da saaledes: 3 Fjor blev der bevilget 46,996,000 Kr.; i Aar foreslaas der her af Flertallet bevilget 45,110,000 Kr., med andre Ord en mindre Bevilling af 1,886,000 Kr. Dette Beløb fordeles sig saaledes. Finantslovens Udgiftsside falder i to store Afsnit. Først Paragraferne 12 til 26, som omfatter samtlige de egentlige Udgifter; dernæst Paragraf 27, der omfatter Afdrag paa Gjæld og Erhvervelse af Formue, det vil sige navnlig Udgifter til offentlige Arbejder, Udgifter, der ere af en anden Natur end de øvrige. Den foreslaede Nedsættelse fordeles sig da saaledes, at paa Paragraferne 12—26, det vil altsaa sige paa de egentlige Udgiftsfonti, foreslaas bevilget 464,000 Kr. mere end i Fjor, medens der paa Paragraf 27 foreslaas bevilget 2,350,000 Kr. mindre. Paa Paragraferne 12—26 maa man nu lægge Mærke til, paa den ene Side, at der i Aar er optaget Udgifterne til Sinds- sygevæsenet, hvad der ikke var Tilfældet i Fjor, og at denne Udgift medfører en Forhøielse af 476,000 Kr. Paa den anden Side medgaar der i Aar til Statsgjældens Forrentning 86,000 Kr. mindre end i Fjor. Naar disse to Poster sammenholdes med de 464,000 Kr., som ialt ere foreslaede mere, saa bliver Resultatet, at der til samtlige andre Udgifter, affet fra Sinds- sygevæsenet, foreslaas bevilget 70—80,000 Kr. mere, end der blev bevilget i Fjor. Paa samme Maade er der paa de særlige Fonds under Kultusministeriet, trods de betydelige Nedsættelser, foreslaaet bevilget 40,000 Kr. mere end i Fjor. Den virkelige Nedsættelse paa denne Finantslov falder derimod paa Paragraf 27; og det er en Nedsættelse, om hvis Hensigtsmæssighed, ja, jeg vil sige Nødvendighed, jeg er i fuldeste Maal enig med Flertallet. Hvis jeg skulde beklage Noget, saa maatte det være, at man ikke for længe siden har taget Hæb i Seilene overfor Jernbanernes stadigt voksende Krav. Til offentlige Arbejder foreslaar Finantsudvalget i Aar, at bevilge 1,800,000 Kr. mindre end i Fjor. Det er Kvintessensen i det hele Forslag; det er Kjernen i de Nedsættelser, som Finantsudvalgets Flertal har foretaget paa denne Finantslov. Jeg gjentager, at hvis der her er Noget at anke over, saa maa det være derover, at man ikke allerede forlængst har foretaget denne Indskrænkning. Forholdet har været saaledes i de senere Aar, at vi have givet Million paa Million ud til Jernbaner, og jo mere

vi have givet ud, desto mindre Indtægt af Banerne have vi faaet. Dette hele Spørgsmaal skal jeg komme nærmere ind paa, naar vi naae til det paagjældende Afsnit af Finantsloven. Jeg vil her kun tilføie, at selv efter de foretagne Nedsættelser er der af Flertallet paa Paragraf 27 foreslaaet bevilget 1,875,000 Kr. til Jernbanerne. 3 1877—1878 bevilgedes der 1,700,000 Kr., i det følgende Aar 1,400,000 Kr. Det er i de mellem- liggende Aar, at vi ere stegne fra Aar til Aar, have bevilget den ene Million efter den anden; det er heldigt, at man nu endelig har faaet Diet op for, at man i alt Fald bør puste lidt og trække Veiret, inden man gaar videre med disse kolossale Udgifter.

Se det er den sande Sammenhæng med dette Budget. Det har været nødvendigt, tror jeg, at gjøre dette klart overfor de Kamastrig, som man har fundet det hensigtsmæssigt at reise mod den foreliggende Finantslovbetænkning. Hvad der her tilhødes er i Virkeligheden, med Hensyn til de egentlige Udgifter, i hvert Fald rundeligere end den Finantslov, som alle Parter fandt det rigtigt at vedtage i Fjor. Finantsloven i Fjor var imidlertid efter min Opfattelse for tæben. Jeg foreslaar derfor ogsaa for mit Behkommende paa Paragraferne 12—26 at bevilge mellem 2½ og 3 Mill. mere, end der blev givet ved Finantsloven i Fjor, deri indbefattet Udgiften til Sinds- sygevæsenet. Med andre Ord, jeg foreslaar en Nedsættelse af omtrent 5½ Mill. Kr. Dette er et betydeligt Beløb, og jeg skal villig indrømme, at saa store Nedsættelser paa det af Regjeringen forelagte Budget er i og for sig en abnorm Ting. Det vidner om abnorme Tilstande. Under normale parlamentariske Tilstande vilde det være utænkeligt, at en Regjering kræver Bevillinger af det og det Omfang, som saa blive nedsatte enten med en Tiendedel, som jeg foreslaar, eller med en Sjettedel, som Finantsudvalgets Flertal foreslaar. Men Tingen er ganske simpelt den, at under normale parlamentariske Tilstande vilde det ikke mindre være utænkeligt, at Regjeringen forelagde et saadant Budget; den vilde aldrig paatage sig et saadant Ansvar. Denne Finantslov kan ikke være beregnet paa Andet, end at der skal foretages Nedsættelser af et overordentlig stort Omfang. Ikke blot at Finantsloven i og for sig paa mange Punkter bærer Vidnesbyrd om, at den er affattet til at slaa af paa. Det er jo en Skik hertilands, som ikke blot skriver sig fra dette Ministerium, men som sikkert gaar længere tilbage, at Ministre foreslaa maaste 2—3 Gange saa meget, som